

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Naděždy Řehákové a soudce Miroslava Výborného v právní věci žalobkyně: **GAIS, s. r. o.**, se sídlem Velké nám. 47/39, Kroměříž, zast. Mgr. Janem Lego, Ph.D., advokátem se sídlem Lochotínská 18, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, za účasti osob zúčastněných: **I) Vodovody a kanalizace Kroměříž, a. s.**, se sídlem Kojetínská 3666, Kroměříž, zast. JUDr. Janou Holubcovou, advokátkou se sídlem Dolní Bečva 494, **II) Ing. B. V.**, proti rozhodnutí ministra pro místní rozvoj ze dne 26. 4. 2013, čj. 2313/2013-31-4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 14. 8. 2014, čj. 10 A 149/2013-56, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský úřad Kroměříž, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) vydal na žádost žalobkyně rozhodnutí ze dne 29. 7. 2011, čj. 02/328/461/18/09/No, jímž rozhodl o umístění stavby rodinného domu na pozemku parc. č. X v k. ú. K. včetně souvisejících přípojek inženýrských sítí. Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání Ing. B. V., MUDr. K. S., L. T., F. J., J. K., Z. T. a H. P. Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „krajský úřad“) ze dne 19. 12. 2011, čj. KUZL 3204/2012 byly podané odvolání zamítnuté a rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. Na podnět Ing. B. V. vydalo Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „stěžovatel“) rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, čj. 18171/2012-83/1108, kterým ve zkráceném přezkumném řízení zrušilo rozhodnutí krajského úřadu o odvolání i prvoinstanční rozhodnutí stavebního úřadu a věc vrátilo stavebnímu úřadu. Současně stěžovatel určil, že účinky jeho rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastávají dnem jeho právní moci. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí rozklad, který byl rozhodnutím ministra pro místní rozvoj ze dne 26. 4. 2013, čj. 2313/2013-31-4, zamítnut. Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou. Rozsudkem označeným v záhlaví městský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

[2] Proti napadenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud stěžovatele vyzval usnesením ze dne 2. 9. 2014, čj. 10 As

193/2014-14, aby doplnil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti o důvody, na základě kterých se domnívá, že v jeho případě jsou dané podmínky pro přiznání odkladného účinku. Dne 5. 9. 2014 stěžovatel tyto důvody doplnil. Uvedl, že je spatřuje v zachování právní jistoty účastníků řízení. Stěžovatel je vázán rozsudkem městského soudu a měl by tedy opětovně rozhodovat o žalobkyní podaném rozkladu. Pokud však Nejvyšší správní soud zruší rozsudek městského soudu, může dojít k existenci dvou rozhodnutí stěžovatele v téže věci. V tom stěžovatel spatřuje vnesení nejistoty do postavení jednotlivých účastníků řízení.

[3] Žalobkyně tvrdí, že nejsou dány podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel prý netvrdí, že by mu mohla vzniknout jakákoliv újma a pouze obecně odkazuje na právní jistotu účastníků řízení. Domnívá se, že jeho právní jistotě především prospěje, pokud v co nejkratší lhůtě ministryně pro místní rozvoj opětovně rozhodne a zruší nezákonné rozhodnutí stěžovatele.

[4] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[5] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud pozastavuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

[6] Stěžovatel odůvodnil návrh na přiznání odkladného účinku možnou existencí dvou různých správních rozhodnutí v téže věci. Povinnost stěžovatele rozhodnout v souladu s právním názorem krajského soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku však nemůže být sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení čj. 2 Ans 3/2006-49, ze dne 24. 4. 2007, v němž rozšířený senát konstatoval, že samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá vliv na plnění povinností správním orgánem. Rozšířený senát zároveň upozornil, že pokud krajský soud zruší rozhodnutí správního orgánu, správní orgán je povinen pokračovat v řízení a respektovat přitom závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku bez ohledu na to, zda byla podána kasační stížnost.

[7] Skutečnost, že správní orgán má povinnost rozhodnout o věci v souladu se zrušujícím rozsudkem krajského soudu, sama o sobě nemůže vést k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť by z tohoto důvodu musel být odkladný účinek přiznáván ke každé žádosti správního orgánu, jehož rozhodnutí bylo zrušeno. Takový postup by však odporoval shora popsanému smyslu a účelu zákonné úpravy. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správního orgánu je tedy vyhrazeno pro ojedinělé případy, kdy by

pokračování

okamžitý výkon soudního rozhodnutí mohl mít závažné důsledky (např. vrácení řídičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku apod.). O takovou mimořádnou situaci se v nyní posuzované věci nejedná, resp. stěžovatel nic takového netvrdil. Z obsahu spisu ani z tvrzení stěžovatele nevyplývá, že by výkon napadeného rozsudku mohl mít takové právní následky, které by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neprokázal, že výkon či účinky napadeného rozsudku by vedly ke vzniku nepoměrně větší újmy, Nejvyšší správní soud se již nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo v rozporu s veřejným zájmem.

[9] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti zamítl.

[10] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu